

ת"פ 10986/11/14 - מדינת ישראל, מלשכת תביעות רחובות נגד אברהם אביטן

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 10986-11-14 מדינת ישראל נ' כהן ואח'
תיק חיצוני: 000480361/2014

לפני	כבוד השופטת אפרת פינק
מאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד אביטל פורטנוי
	מלשכת תביעות רחובות
נגד	
נאשמים	אברהם אביטן ע"י ב"כ מנחם רובינשטיין

החלטה

מבוא

1. האם יש להיעתר לבקשת הנאשם לזכותו מהעבירות שיוחסו לו באישום השני שבכתב האישום המתוקן, מבלי שנדרש להשיב לאשמה? זאת השאלה שלפניי.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שני אישומים: האישום הראשון מייחס לו עבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; האישום השני מייחס לנאשם עבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר ועבירה של תקיפה כדי לגנוב.
3. הבקשה דן עניינה באישום השני בלבד. לפי המיוחס באישום השני, ביום 31.10.14, בשעה 23:00 לערך, ברחוב הרצל 124 ברחובות, ביקש אביאל כהן טוב (להלן - "אביאל") מברכי טקיי (להלן - "ברכי") 10 ₪ כדי לקנות סיגריות. מיד לאחר מכן שאל הנאשם את ברכי לפשרה של שרשרת שענד, ובה עדליון צלב, וברכי הסביר כי זו שרשרת של נוצרים. אחר שהיה עם הנאשם תלש את השרשרת ומסרה לאביאל שהשליכה לארץ. בנסיבות אלו, נטל מי משניהם את מעילו של ברכי והוציא ממנו שטר של 200 ₪. ברכי נטל את מעילו ונמלט מהמקום, ובעקבותיו רצו הנאשם ואביאל. לפי כתב האישום, במעשים אלו, תקפו הנאשם ואביאל את ברכי בצוותא חדא שלא כדין וללא הסכמתו ונטלו דבר הניתן להיגנב, כשהם מתכוונים בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו.
4. בתום שמיעת פרשת התביעה, בדיון ביום 14.5.15, טען הנאשם כי "אין להשיב לאשמה" ביחס לאישום השני שבכתב האישום המתוקן. בא כוח הנאשם הגיש טיעוניו בכתב והוסיף טיעון קצר על פה.

5. באת כוח התביעה ביקשה שהות להשיב, אף היא, בכתב. לאור יומני העמוס, ועל מנת שלא להביא לדחיית שמיעת עדותו של הנאשם, פניתי לבא כוח הנאשם וביקשתי לשמע את עדותו, לפני החלטה בבקשה. עדותו של הנאשם הושמעה, אפוא, עוד לפני מתן החלטה בבקשה.

גדר המחלוקת

6. בא כוח הנאשם טען כי יש להורות על זיכוי של הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום השני לאחר סיום פרשת התביעה ובטרם השיב הנאשם לאשמה, זאת משום שלטענתו העבירות לא הוכחו אף לא ברמה הלכאורית. לטענתו, עובדות האישום השני מתבססות בעיקרן על מעשיהם של אביאל ואחר, ואילו לנאשם מיוחס אך שדלק אחר ברכי. מכאן טען, כי לא ניתן לייחס לנאשם את ביצוע המעשים המיוחסים לו. לחלופין טען, כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מגלות את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם.

7. בתשובתה, טענה באת כוח התביעה, כי אין בקשת הנאשם עונה לתנאים שנקבעו בפסיקה, שלפיהם די בשלב זה בהצגת ראיות לכאורה, דלות ובסיסיות להוכחת יסודות העבירה, על מנת שיהא על הנאשם להשיב לאשמה. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע בצוותא חדא ומכאן שאין כל נפקות אם כל המעשים נעשו יחד או חלקם נעשה על ידי חלק מהנוכחים בלבד. הוכח ברמה הלכאורית, הנדרש בשלב זה, כי הנאשם היה נוכח במקום והיה חלק מהחבורה וביצע את המעשים בצוותא עם האחרים.

דין

8. לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם ... לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין ...".

9. בית המשפט העליון קבע, כי בתום פרשת התביעה די בקיומן של ראיות לכאורה כדי להעביר את נטל הבאת הראיות אל הנאשם, אולם נטל השכנוע נותר מוטל על התביעה. נוכח השלכה מוגבלת זו של "ראיות לכאורה" על הכרעת הדין, די בראיות דלות ובסיסיות, ואין הן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או סותרות אותן (ע"פ 8121/95 **מדינת ישראל נ' ויסמן**, פ"ד מט(5) 441 (8.1.96); ע"פ 405/80 **מדינת ישראל נ' שדמני**, פ"ד לה(2) 760, 757 (4.3.81); ע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון ואח'**, פ"ד לב(1) 170, בעמ' 179 - 180 (21.11.77)).

10. כאמור, כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם ביצוע בצוותא של העבירות נשוא האישום השני.

11. מראיות התביעה עולה, ברמה הלכאורית בשלב זה, כי הנאשם היה יחד עם אביאל ואחרים בליל 31.10.14. נוכחותו של הנאשם באירוע מושא האישום השני לא הייתה מקרית, משום שהגיע למקום עם אחרים בהמשך לאירוע המתואר באישום הראשון ולאירוע נוסף שאירע בין האישום הראשון והשני. יתר על כן, מראיות התביעה גם עולה, ברמה הלכאורית, כי הנאשם נטל חלק כלשהו באירוע מושא האישום השני, אם כי מהותו של חלק זה עודנה צריכה להתברר. על כך ניתן ללמוד, בין היתר מהודעותיו של אביאל (**ת/26 ו-ת/27**) וכן מהודעתה ומעדותה של דריה קיכטב (**ת/21; פרוטוקול הדין**, בעמ' 28 - 40). נכון אמנם, כי בין הגרסאות שמסרו אביאל ודריה נמצאו סתירות, וכן בין גרסאותיהם לבין עצמן, אולם לא די בכך כדי לאיין את הראיות לכאורה בשלב זה. יתר על כן, בהודעות ובעדויות של ברכי, ושל אברהם דראר - שהוא המתלונן באישום הראשון - יחד עם הסרטון המתעד את האירוע שאירע בין האישום

הראשון והשני, יש לכל הפחות כדי לקשר, ברמה הנסיבתית, את הנאשם לאירוע מושא האישום השני (ת/1; ת/2; ת/5; ת/8). מכאן, ששיש ראיות לכאוריות, שלפיהן הנאשם הגיע עם אחרים לאירוע מושא האישום השני, היה נוכח במקום במהלך האירוע ונטל בו חלק כלשהו.

12. עיקר עובדות כתב האישום מושא האישום השני, מיוחסות לאביאל ולאחר. עם זאת, עובדות כתב האישום מייחסות לנאשם, כי נטל חלק כלשהו באירוע, אם כי לא חלק מרכזי, ונטען כי די בכך על מנת להרשיעו כמבצע בצוותא. מכאן, וברמה הלכאורית, ניתן לראות בנאשם מבצע בצוותא. לצורך מענה לשאלה אם הראיות יעברו מהשלב הלכאורי לממצאים עובדתיים שהוכחו מעבר לספק סביר, נדרש כי הנאשם ישיב לאשמה וההחלטה תתקבל בהכרעת הדין. יתר על כן, השאלה אם יש לראות בנאשם מבצע בצוותא אם לאו, גם היא תדון בהכרעת הדין, לאחר שהראיות בכללותן יעברו את כור ההיתוך, ותוך שתישקל, בין היתר, עדותו של הנאשם עצמו.

סוף דבר

13. בשלב זה מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה ומכאן שלא נמצא שיש לזכות את הנאשם מבלי להשיב לאשמה.

14. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ה, 01 יוני 2015, בהעדר הצדדים.